

Yaşlanmayan İlhan Selçuk

İçeriği Yazan: [Mehmet Halil ARIK](#) [1] Zaman: Pzt, 28/06/2010 - 11:30

Yazar: Mehmet Halil ARIK

Tarih bazı kişilerin üstünü çizer, bazılarının da altını. Hiç şüphe yoktur ki, **İlhan Seçuk**, tarih sayfalarında, altı çizilenler arasına yer alacaktır.

Nâzım Hikmet'in, geleceğine mutlak inandığı "Güzel günler göreceğiz çocuklar!" vaadi gerçekleştiğinde, **İlhan Selçuk**'un yeri daha bir belirginleşmekle kalmayacak, büyük anlam da kazanacaktır.. .

Tarih gelecek, o güzel günlerin sayfalarını şimdilik boş bırakmış olsa da, gelecekte 85 yıllık İlhan Selçuk destanı o sayfalar arasında oldukça geniş yer alacaktır.

Yıl 1972. TÖB-DER (Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği) Eskişehir Şubesi olarak, Köy Enstitülerinin kuruluş yıldönümlerini anma ve yaşatma adına düzenlediğimiz geceye davet etmiştik **İlhan Selçuk**'u... Garajdan karşılama görevi de bana verilmişti... Kararlaştırılan karşılama saatinden tam yarım saat önce, garajda yerimi almış ve beklemeye başlamıştım... Heyecanlıydım. Nasıl olmam ki!.. Daha birkaç sene önce üniversite yıllarımda, konferanslarını ve açık oturumlarını uzaktan da olsa izleyebildiğim ve aç kalma pahasına yazılarını okumak için son harçlıklarımızı da feda edebildiğimiz çok önemli üç yazardan birinin elini tutacaktım biraz sonra... Çetin Altan, İlhami Soysal ve İlhan Selçuk... Bu üçlüden birisiydi o!.. Devrimci 68 kuşağının idollerinden... *(Ne yazık ki biri döndü, biri erken öldü, birisi kalabilmişti bu günlere...)*

Nihayet geldi beklenen otobüs!.. İri yarı, kerli felli, yaşlıca bir adam aradı gözlerim.. İne ine, minyon, zayıf, genç ve dimdik biri indi otobüsten... Elinde bir kitap ve küçücük siyah bir deri çantası olan bir adam. Sanki beklediğim değil de bambaşka birisiydi gelen. Oysa konferans salonlarında ne kadar “iri yarı” görünmüştü gözüme uzaktan...

Biraz tereddütten sonra şaşkınlığımı üzerimden atıp, seslendim:

- İlhan Bey!...

- Evet!.. Merhaba!.. dedi.

Salona giderken itiraf ettim şaşkınlığımı... “Sizi daha önce konferans ve açık oturumlarda uzaktan da olsa görmüş olmama rağmen, daha bir ‘yaşlı’ göreceğimi sanıyordum.”

Gülümsedi... Ve verdiği cevap, benim gelecek yıllardaki yaşam felsefeme ışık tutmak için sanki önceden planlamış gibiydi!..

“Yıllarını mücadeleye ayıran insanlar, yaşlanmaya fırsat bulamazlar!..” Ve elindeki kitabın baş taraflarından bir sayfayı açıp bir cümle gösterdi. Altı çizilmişti cümlenin.

Okudum.

“İlgilenilecek, dert edinilecek öyle çok şey var ki bu kadarcığını da düşünmeyivereyim!..”

(Ernest Hemingway'in “Güneş de Doğar” kitabıydı yolculuk boyunca elinde taşıdığı ve altı çizili cümleyi bana gösterdiği kitap. Sonra benim başucu kitaplarımdan birisi oldu.)

Üç beş dakika içinde İlhan Selçuk, birden devleşmiş ve hayalimde canlandırıdığım yerini almıştı yeniden.

Daha sonra da, ne İlhan Selçuk geçen yıllara ihanet etti; ne de yıllar İlhan Selçuk'a. Yıllar 2010'lara vurdu ama o yaşlanmadı... Çınardı... Ulu çınar oldu... Cumhuriyetimizle yaşıt, 85'inde bir genç... Ayrıldı aramızdan!.. Pırıl pırıl bir idrakla, ızanla akılla vicdanla...

Ne Ziverbey işkenceleri yaşlandırdı onu ve pırıl pırıl düşüncelerini, memleket sevdasını, ulusalcılık sadakatini, halktan yana olma erdemini!.. Ne de sahtekar gizli tanıkların ifadeleri üzerine kurulu Ergenekon Mahkemeleri...

35'inde ölüp 70'inde gömülenlerden olmadı. Daha da ötesi, 85'inde gömülürken bile ölüme pirim vermedi!.. Ölüme yenilmedi!.. Hayatta kalmayı bildi!.. Yüreklerde...

O sadece bu dünyadaki, tüm görevlerini bihakkın yerine getirip, gerekli devir teslimlerden sonra, ebedi "enel hak" dergahına çekildi.

Ülkenin bir uzun dönemine düşünceleriyle ve yazdıklarıyla yön verenleri merak eden araştırmacılar onu, 12 Mart döneminde, Ziverbey Köşkü'nde gördüğü işkenceleri akrostişle tarihe not düşerken, 12 Mart ve 12 Eylül faşizminden hesap sorarken, sahte Ergenekon destanını yaratanlara tarihi dersler verirken, ölüm döşeginde bile, kölelik düzenine karşı dururken ve son yazısındaki şu ifadelerin devamını kaleme alırken bulacaklardır!..

"Dünyanın bugünkü haline insan bozuluyor... Bir yanda açlıktan ölen çocuklar, bir yanda sayılamayacak kadar çok kadın köleler... Öyle köleler ki, köleliklerinin farkında değiller..."

Koca bir ömrü erdem adına ne varsa hayatta onlara tahvil etmişti İlhan Selçuk...

"Nalları dikmek" veya "yeniden görüşmek" diyerek ölümü ciddiye almayıp onunla dalga geçerken bile gönlündeki seveda özlem ve umut üstüneydi hep: **"Bu dünya böyle gitmez!.."**

Sen huzuru çoktan hak ettin, ey ayakta ölen koca çınar.. Rahat uyu!..

Not: Yazımı tamamlamış son noktayı koymuştum ki, İlhan Selçuk üstüne yazılmış bir yazı ilişti gözüme.. Başlık: "İlhan Selçuk Şehit mi!?" Okudum. İlhan Selçuk'un tabutunun Türk bayrağına sarılmasını kınıyor adeta!.. **"Şehit mi ki?"** diyor ve ekliyor, **"Türk bayrağına sarılmayıp yeşil örtü ile gönderilenler onun bunun çocuğu mu?"**

Bu soruya bir cevap vermek gerekseydi; elbette cevap "haşa!" olurdu.

*Ama; 85 yılını bu ülkeye adanmış bir yurtsever **İlhan Selçuk**'a, yurdunun bayrağını çok görenler için, kendi bulduğu sıfat ne çok yakışırdı!*

Mehmet Halil ARIK

mehmethalilarik@gmail.com [2]

iletisim@PolitikaDergisi.com

Yorumlar

- [Güncel](#) [3]
- [Tarih](#) [4]

Kaynak URL (12/05/2024 - 14:39 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/okur-makale/yaşlanmayan-ilhan-selcuk>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-halil-arik>

[2] <mailto:mehmethalilarik@gmail.com>

[3] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>

[4] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>